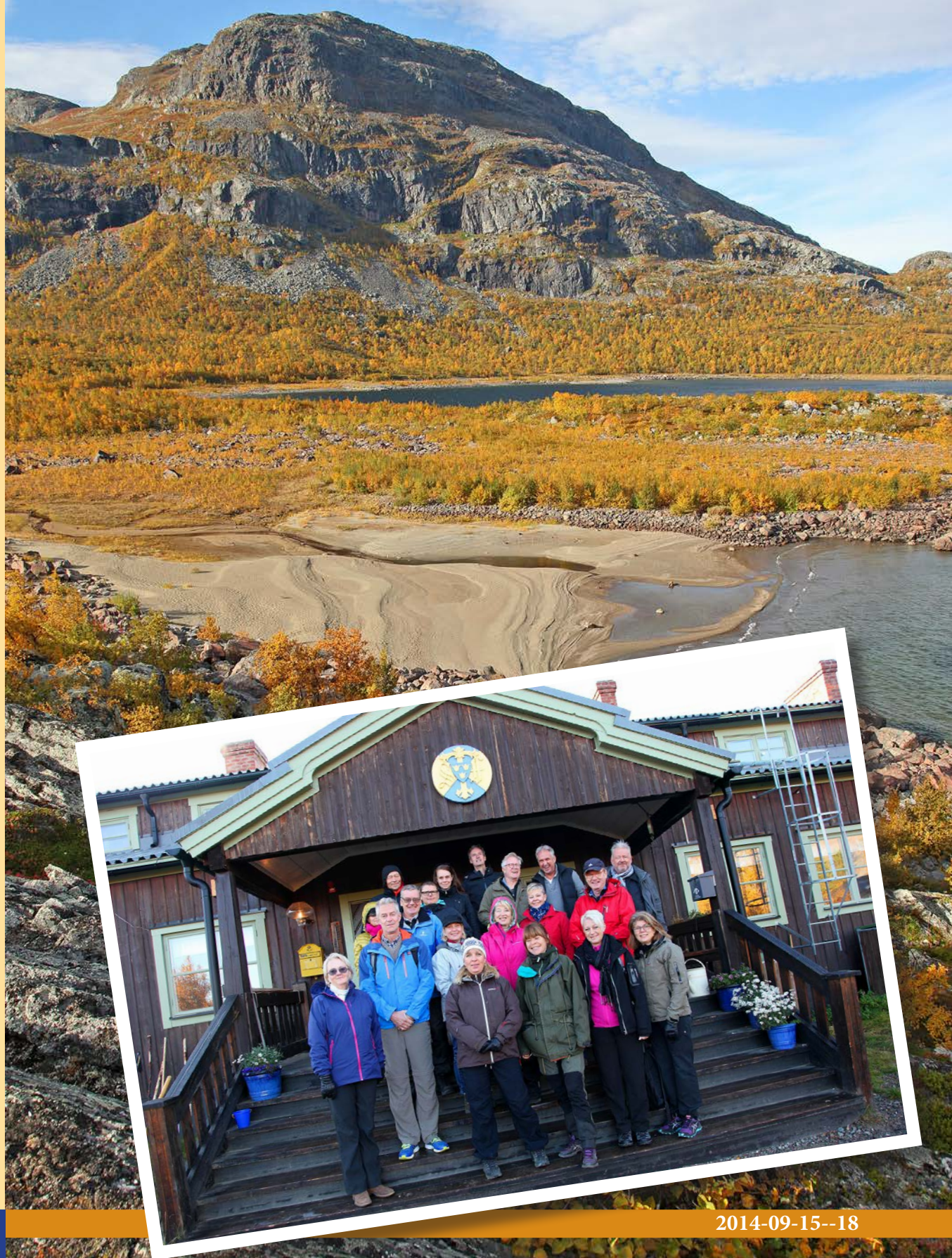

2014-09-15--18

Årets tredje DC-konferens inom Studieförbundet förlades till Saltoluokta fjällstation i norra Norrland. Konferensen varade mellan den 15 och den 18 september.

Följande personer deltog i konferensen:

Johnny Nilsson, Katarina Kjerne, Ia Eriksson-Dobrovich, Ola Bixo, Margareta Clarén, Rolf Josefsson, Bengt Sunesson, Thomas Johnsson, Nina Wennberg, Inger Eriksson, Petra Dahlin Larsson, Hasse Lindell, Krister Lergård, Mats Mårtensson, Anna Maris, Jennie Kraft, Kristina Engblom, Hans Jakobsson, Lisa Miklos och Katrin Odelius.

Det blev en mycket uppskattad konferens både vad avser konferensinnehåll och "runt-omkring-aktiviteter"!

© **Thomas Johnsson**

Solbrinken 7, 281 41 Hässleholm
www.clangula.se

Sameland

Sameland (nordsamiska: Sápmi, lulesamiska: Sábmme, sydsamiska Saemie, enaresamiska Säämi skoltsamiska Sääʹmjanam), även kallat Lappland (dock inte att förväxla med det svenska landskapet Lappland eller det finländska landskapet Lappland), är det område som omfattar samernas historiska bosättningsområden. Sameland sträcker sig över hela Nordkalotten samt en stor del av Skandinaviska halvön. Området omfattar delar av Sverige, Norge, Finland och Kolahalvön i Ryssland. Området är totalt ungefär 388 350 km² stort och har en befolkning på totalt 2 317 159 invånare. Antalet samer i området är svåruppskattat, men Samisk informationscentrum uppger att antalet samer i Sameland är cirka 80 000.

Samer (nordsamiska sámít eller sápmelaččat, också kallade lappar i Sverige och Finland samt finner i Norge) är en ursprungsbefolkning i Sameland.

Antalet samer uppskattas till 80 000 i Sameland, varav i Sverige ungefär 20 000, i Finland ungefär 6 000 samt omkring 50-55 000 personer i Norge och på Kolahalvön i Ryssland.

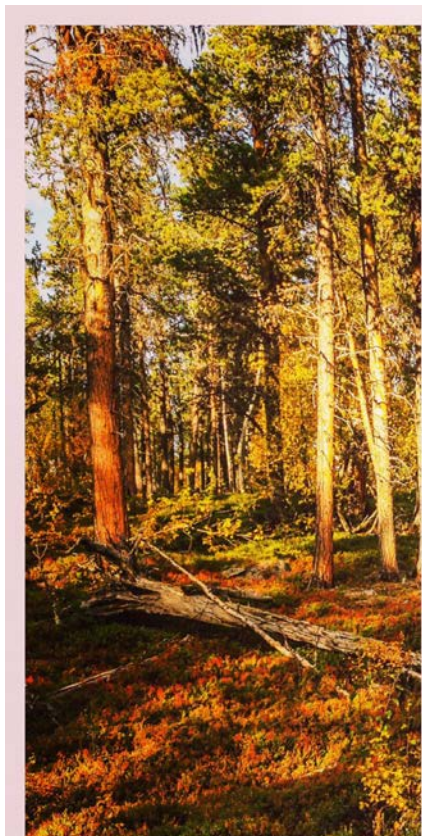
Samerna har en till stor del gemensam kultur och många levde seminomadiskt eller nomadiskt fram till början av 1900-talet. Det finns ett tiotal samiska språk, som tillhör de finsk-ugriska språken, tillhörande den uraliska språkfamiljen. En fornsamiska utvecklades – förmodligen med samisk-finskt urspråk – för ungefär 2 000–2 500 år sedan, då även en samisk kultur började utvecklas.

Det är omdiskuterat hur stora områden som samer bebott innan de börjar framträda i historiska källor. Från sina historiska bosättningsområden, det som idag kallas för Sápmi eller Sameland, har samerna dock trängts eller dragit sig undan alternativt vidare norrut med sina renhjordar. Det som nu, år 2014, är Finland var år noll det område samerna bebodde. Några århundranden senare började finstalande folk inta områdena norr om floderna Neva och Svir. Det är visat att så sent som för några få århundranden sedan talades samiska fortfarande i mellersta Finland.

Samerna är en ursprungsbefolkning enligt definitionen i ILO:s konvention nr 169, det vill säga för att de levde i området innan det uppgick i en statsbildning, och var först av de folk som nu lever där. Sveriges riksdag erkände samer som ursprungsfolk år 1977, vilket innebär att Sverige har folkrättsliga åtaganden att tillförsäkra fler rättigheter till samerna än till andra minoriteter, främst vad gäller land, vatten och självbestämmande. Sveriges riksdag antog dock inte denna proposition och har inte ratificerat denna konvention (ur Wikipedia).

Sjösame, bild från 1884

Lapland Airport
Urskog med tall vid Langas
Middag i fjällstationens matsal

Måndagen den 15 september

Väckarklockan ringer obarmhärtigt redan strax efter fyra på morgonen och ens "valvaketrötta" kropp släpar sig ur sängen, det blev ingen skönhetssömn i natt. Gårdagskvällens valvaka gjorde ju heller ingen direkt glad; ingen partikonstellation fick egen majoritet i riksdagen och Sverigedemokraterna blir vågmästare. Nåväl, nu väntar nya äventyr i de norra delarna av vårt avlånga land, därav den arla morgonstunden.

Strax efter klockan sex kommer jag med flygtaxi till Kristianstad Airport, träffar min efterträdare Anna Maris och far iväg med ett litet jetflyg från Sparrow Airline. På Arlanda träffar vi våra övriga distriktschefskollegor och ledningsgruppen på vårt riksförbund. En caffe latte göder livsandarna och efter en dryg timme sitter vi ett turboprop-flygplan på väg mot Gällivare. Eftersom vi mellanlandar i Kramfors tar turen cirka två timmar.

På Lapland Airport möter oss en buss, som tar oss till fjället Dundret strax utanför Gällivare. Det bjuds på en riktigt god lunch med älg- och renkött. Utanför fönstret har vi en bedårande utsikt över Gällivare och Malmberget, klätt i orangeröd höstskrud.

Mätta och belåtna stiger vi ombord på bussen, som tar oss längs Stora Lulevattnet upp mot sjön Langas. Omgivningarna består av en gles granskog med arktiskt smala och tunna granar, trädlösa myrar och små svarta tjärnar. Efter två timmar är vi framme vid sjön Langas, där vi får vänta en stund vid stranden. Skogen består av en gles tallurskog med inslag av väldigt krumma gammeltallar, många flera hundra år gamla, och spensliga björkar. En helikopter med ett vattenkar under sig indikerar skogsbrand i närheten. Att det är så bekräftas senare av personalen på fjällstationen.

Båtfärden över sjön går på ett tiotal minuter och väl på andra sidan, vandrar vi upp till Saltoluokta Fjällstation, byggd 1918 i STF:s regi. Vi inkvarterar oss i huvudbyggnaden och i några av de kringliggande husen. Utsikten från Kristers och mitt sovrumsfönster är oförglömlig; orangeröda björkar, en spegelblank sjö och blånande fjäll i fonden. Luften är frisk, nästan krispig och temperaturen ligger kring tio grader. Vi är i norra Norrland, det känns!

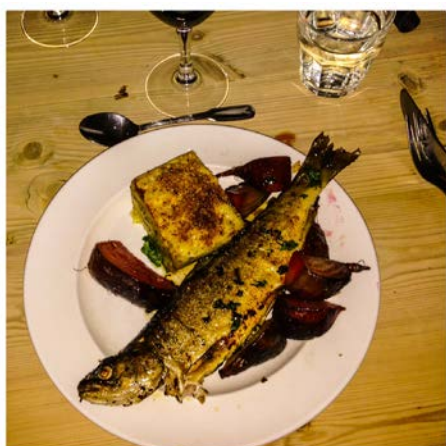
På kvällen bjuds vi på norrländska specialiteter i den mysiga matsalen, inktakt i sin interiör sedan den byggdes 1918. Vi avnjuter även tre sorters viner, vilka väl "gifter sig ihop" med respektive rätt. Brasorna knastrar i samlingsrummen och doften av bränd björkvod sprider sig i huset. Vi kan inte ha det mycket bättre.

Tisdagen den 16 september

Jag vaknar redan vid sextiden, den spännande tallurskogen lockar för mycket. Det är noll grader på termometern vid ingången och det frostnupna riset indikerar några minusgrader i natt. Jag går en lång promenad i skogen, noterar rödvinge- och björktrastar, överflygande gråsiskor, hackande större hackspett och en ropande korp. Marken är täckt av blåbärs- och lingonris samt gott om kråkbär och hönsbär. Vissa av tallarna är synnerligen grova och deras vridna stammar och grenar indikerar ett hårt liv i dessa karga fjälltrakter.

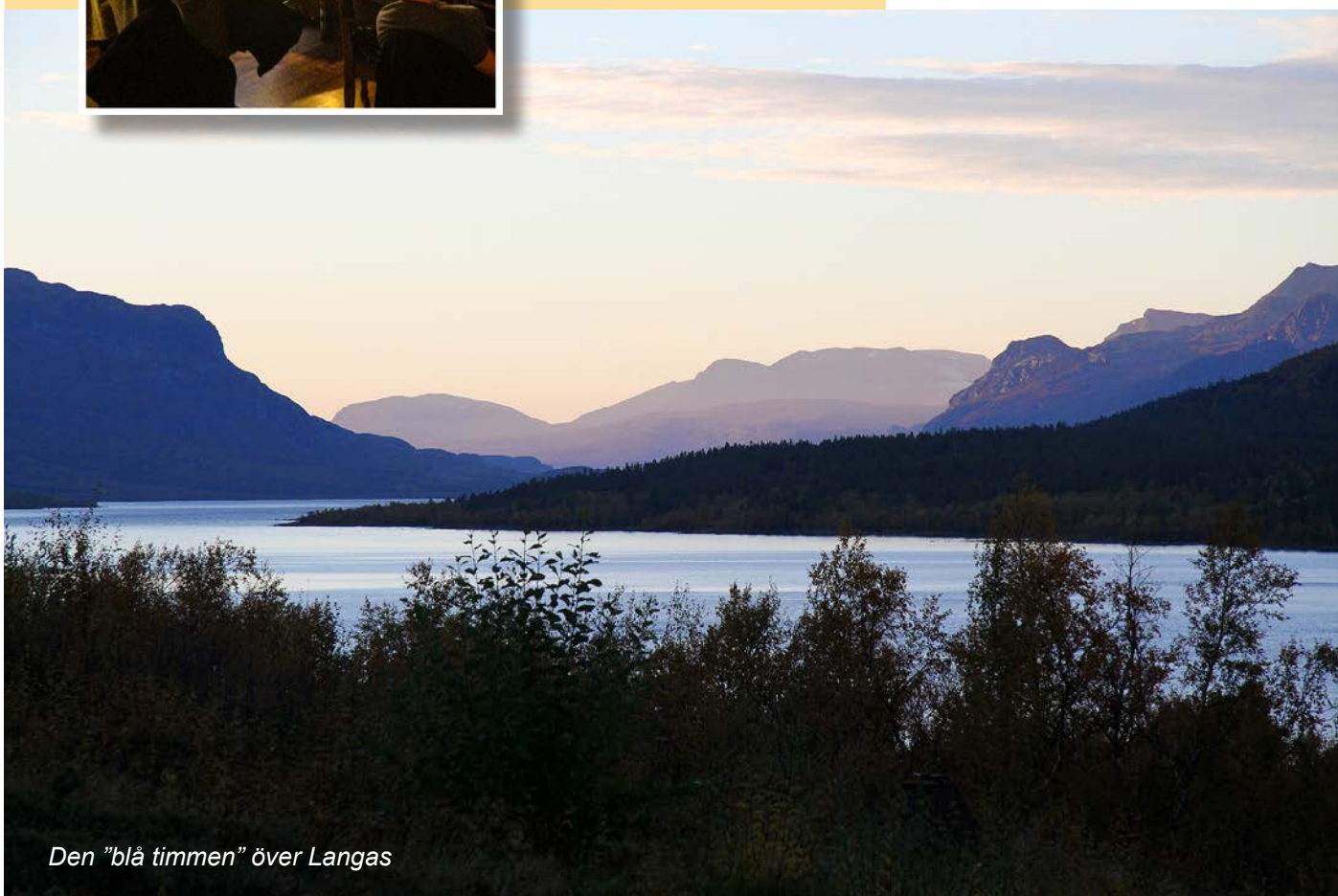

Dagen ägnas sedan åt vår DC-konferens, där en aktuell omvärldsanalys och framtidsfrågorna står i fokus. En framtid som jag inte kommer att dela med Studieförbundet, då jag nu avser att njuta mitt otium som pensionär. Tänk vad ett yrkesverksamt liv går fort. När jag började som DSL för Kristianstad och Blekinge län var jag yngst med mina 36 år, nu är jag plötsligen äldst. Men roligt har det varit och utvecklande. Och det är ju det viktigaste!

När middagen håller på att avslutas kommer kyparen in och frågar om vi vill se ett norrsken. Ett synnerligen säkert sätt att snabbt tömma en matsal på. Inom 30 sekunder står vi alla på förstubron och glor mot norr. Och mycket riktigt; I norr flammar ett vackert norrsken och sprider sina gröna slöjor över det stjärnspäckade himlavalvet.

Saltoluokta fjällstation vid Langas strand

Den "blå timmen" över Langas

Petra, Lisa Miklos o Katrin Odelius

Norrsken från förstubron på fjällhotellet

Polarsken...

är ett himlafenomen som uppstår när laddade partiklar (huvudsakligen elektroner) som accelererats till höga energier i jordens magnetosfär kraschar i atmosfären. Sådan acceleration sker bara i vissa områden i magnetosfären, vilket gör att polarskenet huvudsakligen uppträder i ringformade områden runt jordens två magnetiska poler, polarskensovalerna (se nedan). Polarsken på norra halvklotet kallas norrsken, och detta ord används ofta (om än lite slarvigt) som en synonym till polarsken i allmänhet. Ordet sydsken används sällan, men syftar på polarsken runt sydpolen.

Efter latin kallas också norr- och sydsken Aurora Borealis respektive Aurora Australis. Borealis betyder "nordlig" och australis "sydlig". Aurora är morgonrodnadens gudinna i den romerska mytologin, så detta namn är alltså missvisande eftersom polarskenet till skillnad från morgonrodnaden inte är reflekterat solljus.

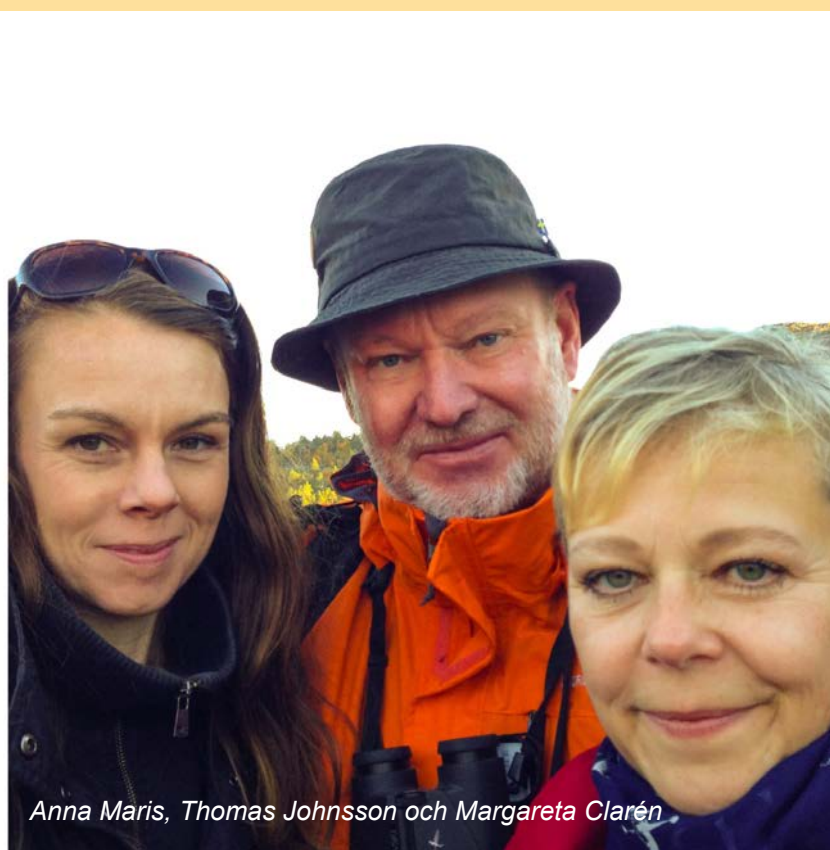

Mats Martensson

Hans Jakobsson

Anna Maris, Thomas Johnsson och Margareta Clarén

Ia Eriksson-Dobrovich

Johnny Nilsson och Hasse Lindell

Studiefrämjare

Krister Lergård, Bengt Sunesson, Rolf Josefsson och Katrin Odelius

Saltoluokta...

är en fjällstation och sameviste, som ligger 12 mil utanför Gällivare i väglöst land på kommungränsen mellan Gällivare och Jokkmokk. Saltoluokta ligger mindre än 1 kilometer från Stora Sjöfallets nationalpark och världsarvet Laponia och är en populär utgångspunkt för vandrare i Sarek.

Platsen har alltid varit ett av Sirkas samebys vår-, sommar-, och höstvisten. Svenska Turistföreningen (STF) kom till området 1890 och byggde Sjöfallsstugan strax nedanför Stora Sjöfallet. Ett tjugotal år senare behövdes fler sängplatser för de som besökte platsen med ett av norra Europas största vattenfall, Stora Sjöfallet. Då platsen låg i det ursprungliga området för Stora Sjöfallets nationalpark som bildades 1909, valde STF att flytta utanför nationalparksgränsen. Man valde då att bygga på sandåsarna i Saltoluokta, en kilometer nedanför nationalparksgränsen och där Kungsleden går vidare söderut. Till att börja med byggde man Gamla stationen 1912 och året efter byggdes förarstugan strax intill. Saltoluoktas huvudbyggnad ritades av arkitekt John Åkerlund, den byggdes under 1918 och utökade bäddantalet på anläggningen till cirka 70 bäddar. Stationens senaste tillskott av byggnader kom i början av 1980-talet då servicebyggnaden Nåiden byggdes och i mitten av 1990-talet då annexet Laponia byggdes. Idag har stationen cirka 100 bäddar och alla tänkbara bekvämligheter som restaurang, enklare affär och uthyrning av sportartiklar. Stationens huvudbyggnad är till stora delar i originalskick, med möbler och inredning från 1918.

Kungsleden

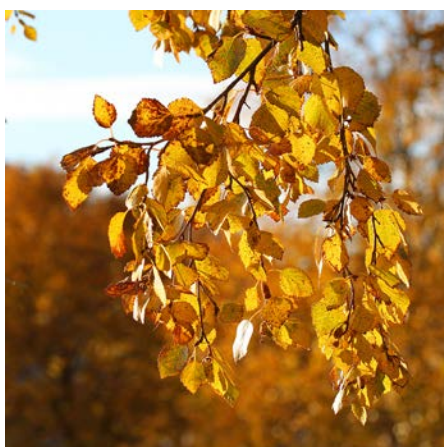
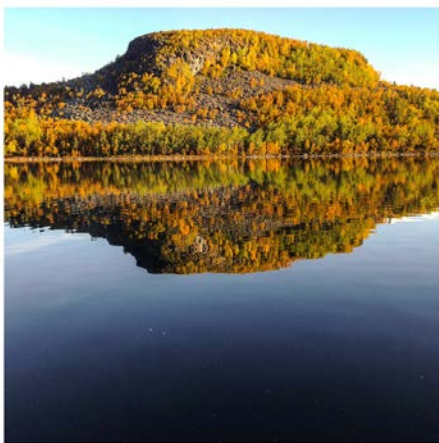

Fjällstationens huvudbyggnad uppförd 1918

Utsikt från fjällstationen

*Spegelblankt på sjön Langas
Röda ripbärsblad
Bryggan vid Saltoluokta
Höstbjörk*

Onsdagen den 17 september

Vår dusch ligger i ett service-hus, strax intill huvudbyggnaden. När jag är på väg därifrån upptäcker jag en hökuggla som sitter uppe på flaggstångsknoppen och spanar efter gnagare. Jag ser även några översträckande sädgäss. Samma morgon har la sett en lavskrika intill fjällstationen.

Klockan 8 samlas vi nere vid bryggan för att göra en tur upp till Stora sjöfallet. Vi stävar ut på den spegelblanka sjön. I öster jagas morgondimmorna bort av den värmande solen. Söder om sjön reser sig branta stup, och efter ett tag upptäcker vi en glaciär på en fjälltopp i fjärran. Båtfärden tar drygt 40 minuter, innan vi når fram en brygga i sjöns västligaste del. Härifrån byggde man för nästan hundra år sedan en järnväg som förde byggmaterial till vattenkraftsutbyggnaden längre in i fjällvärlden. Spåren finns fortfarande kvar i bryggan, liksom lokstall och förrådsbyggnader längre in på stranden.

Vår guide tar täten och för oss längs den gamla banvallen upp mot Stora sjöfallet. Längs vägen berättar han om växten kvanne, och alla dess förtjänster i matlagning och som medicin, om att man blandade ut brödet med bark, att man använde utväxter på träd, s k vril eller masur, att snida kåsor av och att det var ett hårt arbete att anlägga denna järnväg.

Vi kommer upp på en bergsrygg med bland annat sjöfallskvartsit (en mycket hård bergart som kunde nyttjas som verktyg, grågrön färg), och som skiljer av sjöarna i dalgången. Det är 16 meters höjdskillnad mellan sjön Langas och sjön Kårtejaure. Det är denna höjdskillnad som en gång i tiden - före vattenkraftsutbyggnaden - skapade Europas största vattenfall (mätt i kubikmeter vatten per sekund), nämligen Stora sjöfallet. Idag är det endast en rännil eller cirka fem procent av vad det en gång var. När vi vandrar upp på det kala berget friskar vinden i ordentligt, sannolikt 15-20 sekundmeter, och när vi kommer fram till "Hermelins fall" konstaterar vi att det numera inte är mycket till vattenfall, möjligen med "skånska mått mätt"! Vi ser en vacker dalripa, en tupp, i en färggrann omgivning i gult, rött och grönt.

Vår guide tar oss tillbaka till bryggan vid Langas genom att gå i lä av fjällbjörkskogen. Vår "östgötske" norrlänning pekar på en grov tall med ljusa skavmärken på stammen och menar att det är björnen som varit framme. Kunde märka något lurigt i hans blick; Inte när björnar så högt upp och samma skavmärken såg jag på tallar i fjällstationens absoluta närhet. För turistnäringens skull är det ju bara bra att det är "björnens skavmärken".

Vi passerar även STF:s fjällstuga Stora sjöfallet, som nu är nyrenoverad och ligger så pass nära fallen att det en gång i tiden

var ett öronbedövande brus från fallen ända ner hit.

Väl nere vid bryggan påbörjas tillagning av dagens lunch. En brasa tänds, ett runt stekjärn sätts över elden och snart fräses både potatis, rödlök och rökt renkött, s k suovas, över elden. Eftersom vi är hungriga efter vandringen och den myckna friskluften smakar maten himmelskt gott. När han ska tillaga saft eller kokekaffe tar han vattnet direkt ur sjön.

Av fåglar noteras en flock storskrakar utåt sjön, några flockar med översträckande gäss, sannolikt sädgäss och en korp.

Båten "Langas" kommer åter och vi far tillbaka mot fjällstationen. Måltiden, vandringen och blåsten har tagit på oss, så många passar på att ta en "power nap", eller två!

Väl åter på Saltoluokta fjällstation tar vi oss en kopp kaffe, innan vi så påbörjar ett kort konferenspass.

Kvällen avslutas med ännu en härlig middag. Kommer jag ihåg rätt var det en köttgryta på älg med ett mjukt rödvin. Efter måltiden uppvaktas Margareta med skönsång på sin födelsedag och undertecknad avtackas efter 28 år i Studieförbundets tjänst. Jag får en ytterst vacker samekniv och en pengagåva. Stort tack för presenter och vänliga ord!

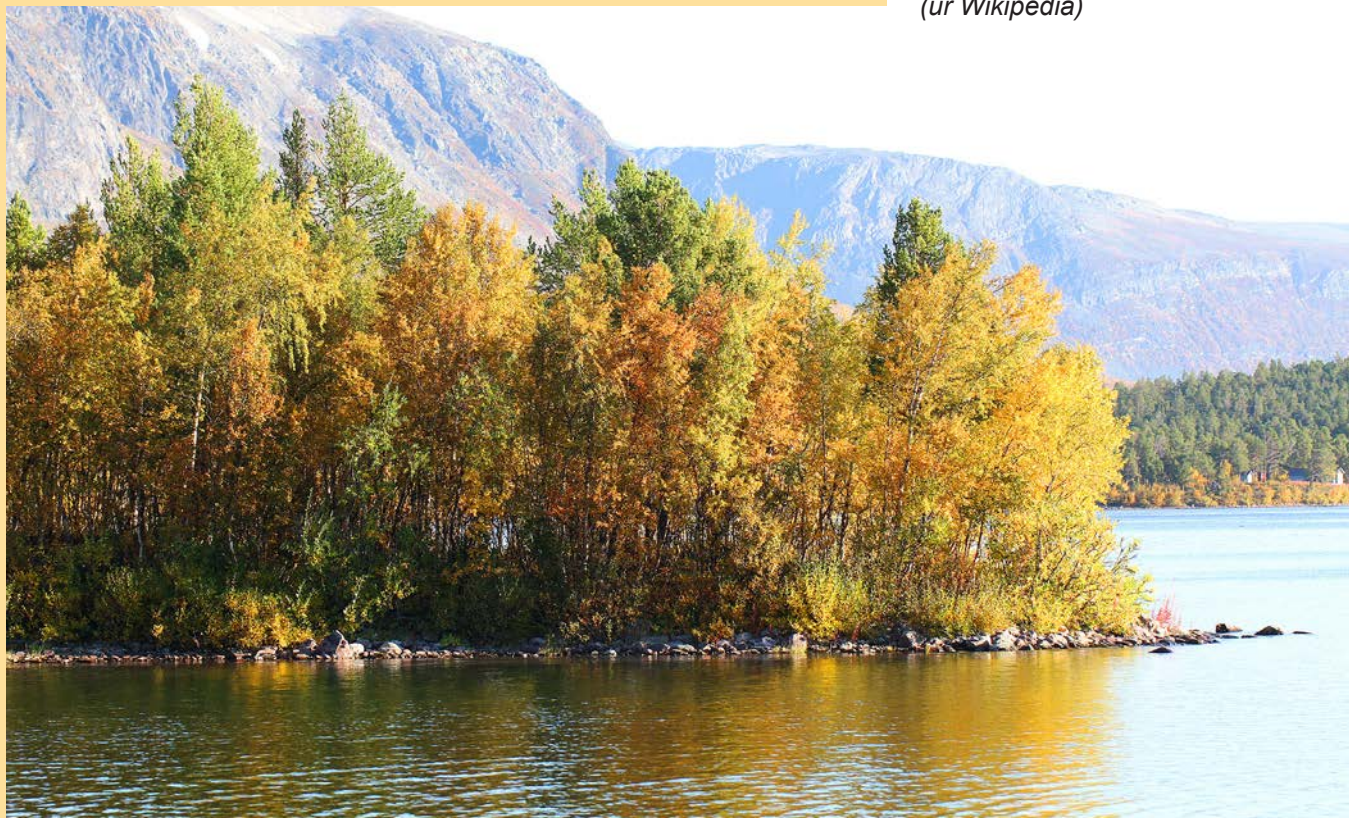
Kvällen avslutas som tidigare kvällar med samkväm framför brasorna. Få ställen kan väl vara mysigare att konferera på än denna fantastiska fjällstation.

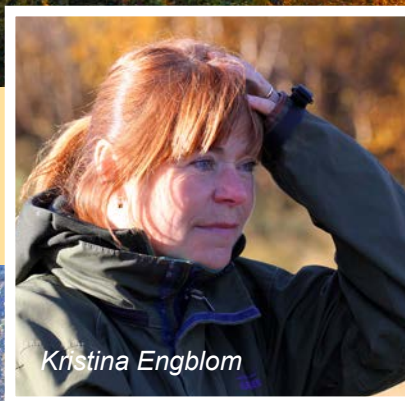

Suovas, samiska för "rökt", är olika former av saltat och rökt renkött. Köttet saltas några dagar innan rökningen.

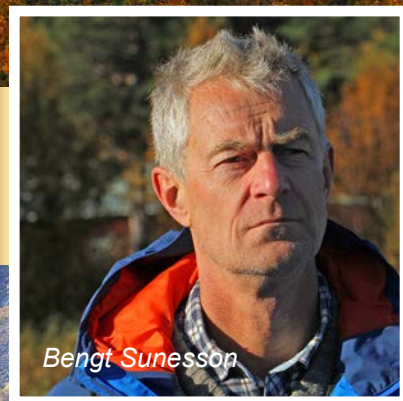
Man kan äta det tillsammans med potatismos och sylt (oftast lingonsylt) och någon form av sås. Suovas serveras ofta vid till exempel festivaler, eller liknande arrangemang, i pita-bröd med sallad till.

Vril eller masurknöl (även i olika dialekter kallad "tjuk", "knos" eller "kosa") är en utväxt på träd, där träfibrerna går åt olika håll istället för att gå lodrätt. Denna defekt, som kallas masur, beror troligen av ett genetiskt fel. Masurvirke är mycket eftertraktat, eftersom det anses vackert och dessutom är mycket hårdare än normalt. (ur Wikipedia)

Kristina Engblom

Bengt Sunesson

En "flock" distriktschefer

Petra Dahlin och Ola Bixo

Rolf Josefsson

Nina Wennberg och Inger Eriksson

Stora Sjöfallet...

(Lulesamiska; Stuor Muorkkegättje) är ett vattenfall i Stora Lule älv. Fallet är beläget i nordvästra delen av Jokkmokks kommun. Vattenfallet var tidigare mycket storslaget och kallades ofta för "Nordens Niagara", och var den huvudsakliga anledningen till Stora Sjöfallets nationalpark.

I dag är vattenfallet mycket blygsamt, en följd av bygget av Suorvadammen och det tillhörande kraftverket Vietas uppströms fallet. Vattenfallet är den naturliga förbindelsen mellan Kårtjejaure, 415 m ö.h., och Langas, 375 m ö.h. Uppströms Kårtjejaure fanns, till dess att dammen byggdes, även Lilla sjöfallet.

År 1909 blev området kring fallet en av Sveriges första nationalparker. Området var mycket svårtillgängligt, och upp till en veckas vandring kunde behövas för att nå hit. Efter bygget av Porjus kraftverk blev området mer lättillgängligt, men bygget var också ett steg närmare stympningen av fallet. Fallet var med sina 160 m³/s bland de största och mäktigaste i Europa. Som jämförelse har Tännforsen en medelvattenföring på 60 m³/s.

Fallet var ett av Sveriges mest fotograferade naturobjekt. Fallet bestod av fem nivåer och varje nivå var namngiven efter en person som varit viktig för Lapplands utveckling; Samuel Gustaf Hermelin, Lars Levi Læstadius, Gustaf von Düben, Carl Anton Pettersson och Henrik Adolf Widmark.

Huvudfallet, Hermelins fall, kan ses på bilden och låg överst av nivåerna. Fallet kunde ses från många kilometers avstånd och dånet kunde höras minst 1 km, såvida man stod i en position som var öppen mot fallet.

Under och efter utbyggnaden.

År 1919 bröt riksdagen ut sjösystemet ovan fallet för bygget av regleringsmagasinet Suorvadammen. I och med bygget av Porjus kraftverk så markerade man starten av Luleälvens utbyggnad. Årscykeln i Sverige för vattendrag och vattenföring passar inte industrisamhället. För en effektiv användning måste vattnet sparas i ett Regleringsmagasin till vintern. Suorvadammen fungerar idag som Sveriges näst största, efter Väneren som är svagt reglerad.

Dammbygget pågick i fyra olika etapper. I den sista etappen byggdes även det underjordiska kraftverket Vietas, som utnyttjar fallhöjden mellan regleringsmagasinet och Langas, ett fall på 75 m. Medelvattenföringen i fallet hade till sist minskat med ca 96%, från 160 m³/s till 6 m³/s. Den mesta av tillföringen i Kårtjejaure kom från Lilla Sjöfallet och Stora Luleälven. Fallet kan nu egentligen bara räknas som ett biflöde till älven, eftersom älven själv nu går under jord. En positiv effekt av dammbygget är att nationalparken nu är mycket lättillgänglig, eftersom en väg byggdes rätt in i parken (ur Wikipedia).

Kvanne har tidigare använts som medicinalväxt, krydda och har även kanderats som konfekttyr. Samerna åt förr även fjällkvanne inlagd i renmjölk. Både Olav Tryggvasons saga och den norska Gulatingslagen skriver om så kallades "kvannehagar", fält där kvanne redan kring år 1100-1200 odlades för användning antingen i matlagning eller som medicinalväxt. Kvanne har haft en mycket stor betydelse som föda och var tillsammans med lök en av de första växter som odlades i Norden.[källa behövs] De norrmän som befolkade Island och Färöarna förde med sig kvanne, som nu växer vild eller förvildad över stora delar av dessa öar.

Katarina Kjerve

ia, Anna, Margareta och Jennie Kraft

Dalripa, en tupp

Gamla Gällivare
Malmbrott med rasbranter

Malmberget

Malmbrytningen startade 1741 på berget Illuvaara (lulesamiska: Jiellevårre), det berg som sedermera kom att kallas Gällivare malmberg för att sedan bara kallas Malmberget. Det första malmtåget lastades år 1888 - det var början på den stora malmruschen som skulle komma att förändra hela Malmfälten. Under Malmbergets första år bodde arbetarna i träkojor som spikats ihop av kasserade dynamitlådor.

I vissa sammanhang används namnet Malmivaara om orten. Det är en direkt översättning till finska av det svenska namnet.

Malmberget var och är beläget i Gällivare socken och ingick efter kommunreformen 1862 i Gällivare landskommun. I denna inrättades för orten 23 september 1908 Malmbergets municipalsamhälle, vilket sedan upplöstes 31 december 1959.

Torsdagen den 18 september

Ännu en skön morgonpromenad i stationens närhet. Det är åter vindstilla och lagom kyligt.

Efter frukost blir det någon timmes konferens, därefter i ilfart ner till båten, som tar oss över sjön. Buss tillbaka till Dundret i Gällivare. Denna gång blir det välsmakande pocherad torskrygg med potatis.

Eftersom vi har lite tid på oss, kommer vår busschaufför med det utomordentligt goda förslaget att göra en sight seeing-tur i Gällivare och Malmberget. Han guider oss på ett trevligt sätt, samtidigt som han rattar bussen. Vi åker upp på toppen av Dundret och ser ut över fjällvärlden och järnmalms- och kopargruvorna, vi besöker Gällivares äldsta delar, dess gamla station och de områden inom Malmberget som nu har rivits eller tvingas att rivas, då marken är utsatt för rasrisk. Märkligt att se hur delar av samhället ligger alldeles öde!

Därefter transporteras vi till flygplatsen, far - via Kramfors - med flyg till Stockholm. Vi äter en pizza på Arlanda, innan Anna och jag flyger ner till Kristianstad.

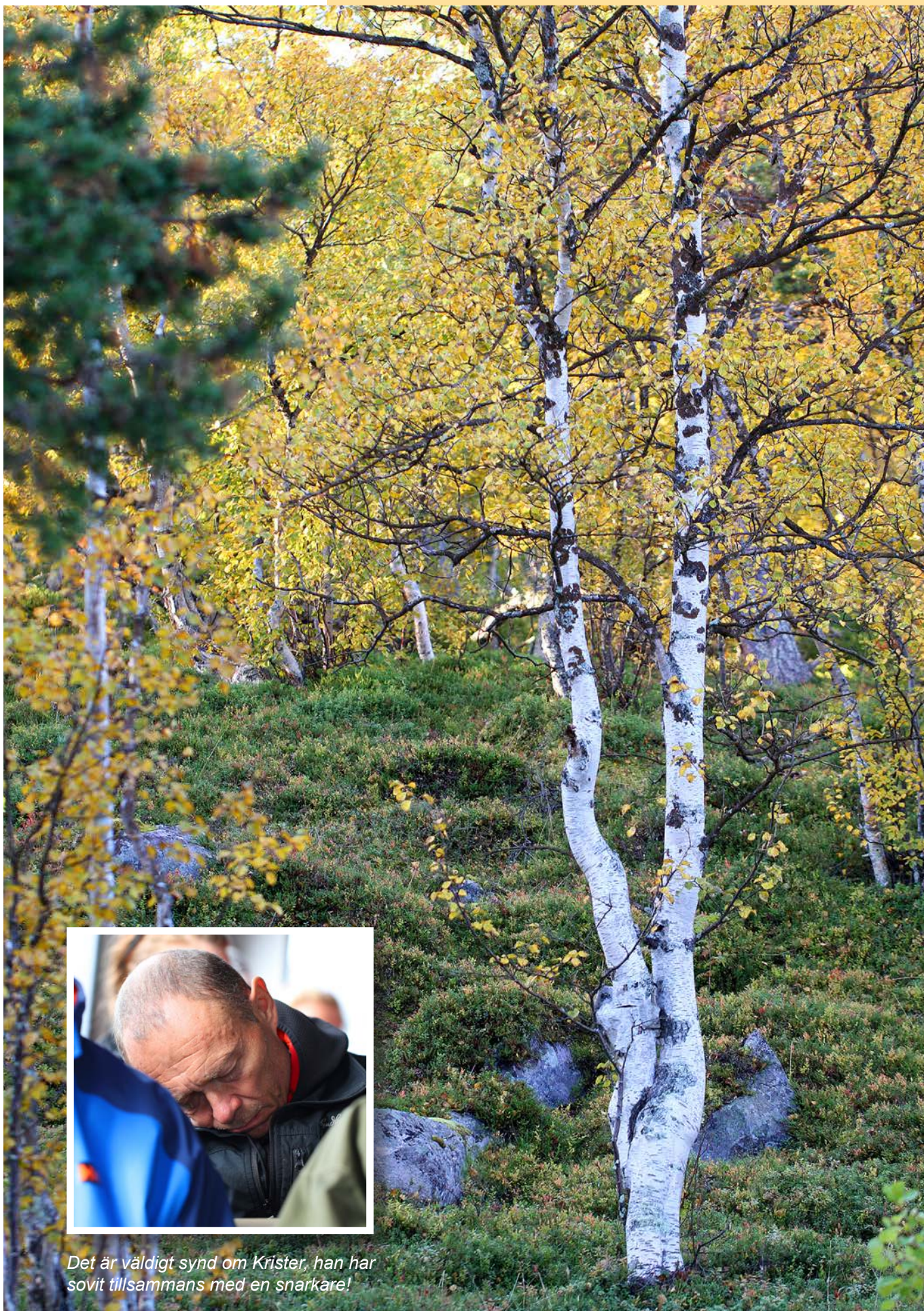
Min första DC-konferens var i Arild på Kullhalvön i Skåne i augusti 1986 och min sista konferens blev på Saltoluokta fjällstation i norr. **Tack för alla år i Studiefrämjandet!**

Thomas Johnsson
DC

Vår duktige guide och Johnny Nilsson

*Det är väldigt synd om Krister, han har
sovit tillsammans med en snarkare!*

THOMAS JOHNSON

Hej då alla goa människor

... som jag haft kontakt med under mina år på Studieförbundet!

Ett yrkesverksamt liv går snabbt; 15 år som officer och drygt 28 år som folkbildare blir mitt facit. Har känt mig lyckligt lottad, då väldigt få dagar varit tråkiga under alla dessa år. Visst har det funnits konflikter och tråkigheter under resans gång men det positiva har övervägt tusenfalt. Livet måste nämligen gå "upp och ner", annars lever man ju inte!

Med glädje minns jag projekt som "Baltikum – våra grannar i öst", miljö-satsningen "Vår gemensamma framtid", vår miljöbuss med släp, utställningen "Omtanken", studiebesöken i Kina, Skottland och Mellanöstern och – inte minst – Skånsk Naturfotofestival.

Att ordna trevliga möten mellan människor – och se dem utvecklas tillsammans har varit oerhört tillfredsställande!

Formellt går jag i pension den siste december i år men lämnar redan nu i mitten av oktober över ansvaret till min efterträdare, Anna Maris (anna.maris@studieforamjandet.se) – och tar ut sparade semesterdagar fram till nyår.

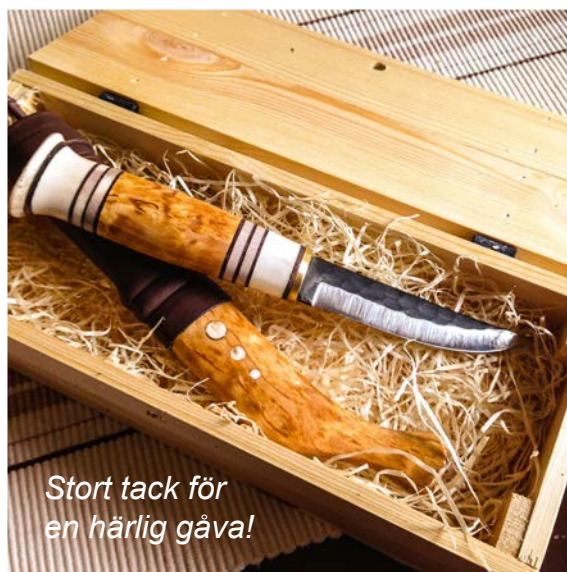
Får jag bara ha hälsan kommer jag att arbeta vidare med folkbildning, både såsom föreläsare och som aktiv medlem av Göingebygdens Biologiska Förening. Att sitta och rulla tummarna är liksom inte min melodi!

Ett stort tack till alla er som jag haft nöjet att samarbeta med under min tid på Studieförbundet, min ambitiösa styrelse och mina goda medarbetare. Och alla andra trevliga människor som hjälpt mig med allehanda uppgifter. Det har för det mesta varit väldigt roligt – och jag har trivts "som fisken i vattnet!"

Och glöm inte att det viktigaste i livet är att förverkliga sina drömmar, både i arbetet och privat – inte sen, utan nu! I morgon kan det vara försent!

Jag är inte mycket för officiella avtackningar, utan säger bara...
"Tack och hej, leverpastej!"

Efter nyår byter jag till följande e-postadress: thomas@clangula.se, medan mitt mobilnummer är detsamma som nu (070-331 61 26). Och eftersom man inte lär "gå upp i rök" den dag man fyller 65 år, så hittar ni mig även fortsättningsvis på min hemsida www.clangula.se och på Facebook, Twitter och Instagram. Allra roligast är de ju om våra vägar korsas i den "verkliga världen" någon gång framöver. Om någon deltar i nästa års distriktsårsmöte, så kommer jag att närvara vid det tillfället.

Stort tack för
en härlig gåva!

*En glad pensionär som hoppas på
många äventyr under kommande år
- om hälsan får stå en bi!*

Text, foto och layout:

Thomas Johnsson

Solbrinken 7, 281 41 Hässleholm

070-331 61 26

thomas.johnsson@studiefram-
jandet.se och www.clangula.se

clangula.se

Studie
främjandet